

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΑΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) ΡΑΒΑ λοιπόν! είπε ο Τσάρος, Καλή τύχη, Βανιούσκα!

— Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! φώναζε ο Ίβάν. Πείτε μου... Πρέπει να μου πείτε... Πρέπει να μάθω... 'Ο Γκράτ σας το άνεκούνωσε αυτό; — Ναι, ο Γκράτ!

— 'Ο Γκράτ ο ίδιος;

— 'Ο Γκράτ ο ίδιος!

— Και γιατί δεν με ζήτησε έμένα;

— Δεν μπόρεσε να σε ιδη. Βρίσκειται στην Πετρούπολη και απ' εκεί τηλεφώνησε.

— Σε πούν τηλεφώνησε, Μεγαλειότατε; Σε σάς;

— 'Όχι... όχι σε μένα... στον Ζαχάρο!

'Ο Ίβάν, μόλις άκουσε τα τελευταία λόγια του Τσάρου, κλονίστηκε, σαν να είχε δεχθεί ένα κτύπημα κατακέφαλα.

'Ο αυτοκράτορας έκανε μια κίνηση για να τον πάση, μα ο μέγας δούξ πρόλαβε μόνος του και συγκρατήθηκε. 'Εσφιξε τα χέρια του Νικολάου μέσα στα δικιά του και είπε αποφασιστικά:

— Μεγαλειότατε, θα πάω αύριο στην Πετρούπολη! Σας έπανάλαμπάνο, ότι σήμερα δεν μπορώ να σας εγκαταλείψω!

— Μα δεν σε καταλαβαίνω! Κάτι μου κρύβεις! Τι φοβάσαι για μένα;

— Μεγαλειότατε, φοβάμαι τα πάντα και τίποτε! Δεν σάς κρύβω, ότι από το βράδυ που μου δώσατε να διαβάσω τις μυστηριώδεις προειδοποιήσεις, δεν ζω πειά! Δεν ζω πειά, καθώς αναλογίζομαι τους κινδύνους που σας άπειλούν. Άρπηστε με να συμμερισθώ τους κινδύνους αυτούς κοντά σας. Δεν θέλω να σας εγκαταλείψω! Κάνε μου αυτή τη χάρη, μπατούσκα! Σου τη ζητώ γονατιστός...

Και πράγματι, ο μέγας δούξ Ίβάν γονάτισε μπροστά στον Τσάρο.

— Καλά! του είπε έκπληκτος. Θα γίνη ότι θέλεις, άγαπημένο μου παιδί.

Και άρου τον άκουσε, τον φίλησε κατασπυγγημένος.

— Εύχαριστώ, Μεγαλειότατε! ψιθύρισε ο Ίβάν.

— Είσαο μικρό παιδί, Βανιούσκα. Πρέπει να σου κάνη κανείς όλες σου τις επιθυμίες. Είμαστε έδωοι παιδιά, αλλοίμονο! Σήμερα φοβάσαι έσύ! Αύριο θα φοβάμαι έγώ. Άλήθεια, έχεις δίκιο. 'Ας μη χωριστούμε!

— Θέλω να καθήσω κοντά σας στο Συμβούλιο, Μεγαλειότατε!

— Ναι, θα καθήσης κοντά μου, Έλα!

— Θα καθήσω πλάι σου... Πολύ κοντά σου...

— Ναι, είμαστε σύμφωνοι, Μονάχα έσύ θα βρίσκεσαι κοντά μου, έσύ κι' ο Ζαχάρο.

— 'Α! Έκανε ο Ίβάν ξεσηκωμένος. 'Όστε θα είνε κι' ο Ζαχάρο στο Συμβούλιο;

— Ναι, Μονάχος του το θέλεις. Χωρίς άλλο θα είχε τους λόγους του για να το θέληση αυτό. 'Ο Ζαχάρο θα στέκεται πίσω από την πολυθρόνα μου. Μην ξεραμιάζεσαι γι' αυτό! 'Ετσι γίνεται πάντοτε στα συμβούλια και στις άκροάσεις. Μα γιατί τρομάζεις; 'Ακου, Βανιούσκα, έσύ θα λές άμέσως στην άθουσα του Συμβουλίου. 'Εγώ πρέπει να μιλήσω προηγούμενος με τον Στούμερο.

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, ο πρωθυπουργός Στούμερο μίηξε μέσα.

'Ο Ίβάν άπεχώρησε και τράβηξε για την άθουσα του Συμβουλίου. 'Όταν πήγε μέσα, ήταν μόλις γεμάτη από τους άνωτέρους πτλούχους της αυτοκρατορίας, οι όποιοι φορούσαν τις μεγάλες τους στολές και τα παράσημά τους.

Σε μια γωνία της αίθουσας, ύπηρχε ένα εικονοστάσι, μπροστά στο όποιο έκαλαν άσημένια καντήλια και κεριά.

'Ο Ίβάν, άν και δεν ήταν κατά βάθος πολύ θρησκοθήτος, ήταν όστόσο, άν και το άνοήτοταν καθηγησιακά, πολύ προληπτικός. Έτσι έδωοι οι γνήσιοι Ρώσοι. Πήγνε λοιπόν και έύθειαν στις εικόνες και γονάτισε μπροστά σ' αυτές.

'Όλοι οι παριστάμενοι, μόλις τον είδαν να μπαίνη μέσα, διέκοχαν τις συζητήσεις τους και κάμφωσαν τα μάτια τους έπάνω του. 'Ηξεραν τα εκαιορθώματά του, ήξεραν πός είχε χάσει την έννοια του Τσάρου, μα ήξεραν έπίσης πός την είχε άνατήσει.

'Όστόσο, κανένας δεν περι

μενε να παρακαθήση ο τρελλός αυτός πρίγκηψ σ' ένα μυστικό Συμβούλιο του Στέμματος, στο όποιο είχαν μόνο θεοι οι άρχηγοι του στρατού και οι δικλωμάται. Γι' αυτό είχε έξευθεί ή περιέργεια έλων.

'Όταν ο Ίβάν σηκώθηκε απ' τη γονυκλισία και γύρισε το πρόσωπό του προς την όμήγυρι, είδαν μια θανάσιμη χλωμάδα άπλωμένη σ' αυτό.

'Ο μέγας δούξ όστόσο, δεν μίησε σε κανένα.

Την ίδια στιγμή, ο μέγας αλλόχρης μίηξε μέσα και παρακάλεσε τον καθένα απ' τους παριστάμενους να σταθή μπροστά στη θεοι που του είχε ύποδειχθεί, γιατί σε λίγο θα έκανε την εμφάνισι του ο αυτοκράτορας.

'Η θεοις του Τσάρου δεν ήταν στο μεγάλο τραπέζι που βρισκόταν στη μέση της αίθουσας. Κοντά στην πόρτα, έπάνω σε μια μαθη έξέδρα, είχαν βάσει ένα τραπέζι. Πίσω απ' το τραπέζι αυτό, ήταν μια ψηλή έπιχωση πολυθρόνα. 'Εκει θα καθόταν ή αυτο Μεγαλειότης.

Θέοις για τον Ίβάν δεν ύπηρχε. Γι' αυτό, ο αλλόχρης τον ρώηηε άν ήξερε πός έχετε να καθήση, γιατί δεν είχε καμιά όδηγία σχετική μ' αυτόν.

Τότε ο Ίβάν, χωρίς να του άπαντήση, πήρε μια καρέζια και την ταπειοήσε, προς μεγάλη κατάπληξι έλων, πλάι στην πολυθρόνα του αυτοκράτορος.

'Εκείνη τη στιγμή, ο Νικολάος Β' μίηξε μέσα και κάησε, άρου προηγούμενος έσφιξε έγκράδια το χέρι του Ίβάν. 'Επειτα έκανε ένα νόημα και κάησαν κι' έδωοι οι έδωοι.

'Ο Τσάρος φανόταν πολύ άνησυχος. Έλτε μερικά λόγια με σιγανή φωνή στην κόμητα Βολγκορούβα, ο όποιος πήγε κατόπι και μίησε για μια στιγμή μεγαλόφωνα με τον πρωθυπουργό Στούμερο.

'Ο Ίβάν έντωμισταξύ, νόηταζε προς έδωοι τις μεριές, χωρίς όμως να βλέπη αυτόν που άναζητούσε. 'Ενα νεοικό σίγγος τον συγγλόνηξε δλόκληρο. 'Εξάφνα είδε να γινιτορή πίσω του μια σιά, που κρητούσε ένα σωρό χαριτιά. 'Ηταν ο Ζαχάρο!

'Ο Ίβάν άμέσως σηκώθηκε. 'Ηθελε να τον ιδη ο πατέρας του! Μές στην ταραχή του σκούηησε την καρέζια του και την μετατόπισε λίγο. 'Ο Ζαχάρο, άκούηοντας τον κορό, γύρισε πίσω και τον είδε!

— Είθε έναν Ίβάν, ο όποιος είχε καρφόσει έπάνω του το ίκεταιικό του βλέμμα. 'Υπήρχε ένας και κάποια ποδύλησις στο βλέμμα έκείνο. Τα μάτια του Ίβάν έλεγαν στον Ζαχάρο: «Βλέπεις;... Δεν ήβγα! Δεν ήβ γάγο! Θέλεις να τους πιάξεις έδωοι στον έρα. Ξ; 'Ε, λοιπόν, θα πεθάνω κι' έγώ μαζί με τους άλλους και μαζύ σου!...»

Γιά τον μεγάλο δούκα, δεν ύπηρχε πειά καμιά άμφιβολία, ότι ο Ζαχάρο θα έπωφελείτο της έπίσημης αυτής συγκεντώσεως έδωοι των άνωτάτων προσώπων της αυτοκρατορίας για να τρέξη ν' άναψη ύποπτα το φημίη της δυναμείδος και να διακαρήη το έγκλημα του.

'Η τελευταία του έλιπίδα ήταν ή έξέλι: ότι ο πατέρας ή θ ή ά πο χ ω ρ ο υ σε μπ ρ ο σ τ ά στον ά να ρ χ η κ ό ! 'Αν έξεπτε έξω, τόσο το χειρότερο! Θα λήηονε την πλάνη του με τη ζωή του. Δεν μωρούσε να κάνη και τίποτε άλλο: έδινε τη ξ ω ή του για να σώση τον αυτοκράτορα. χ ω ρ ί ς να κα τα γ γ ε ί λ η τον πατέρα του!

XXIV

ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ!

'Ο Ζαχάρο, βλέποντας τον Ίβάν, στάηηξε μια στιγμή σαν κτυπημένος από κεραινό!... Σίγουρα, τα περιμενε έδωοι. έκτός από το να βηη τον μεγάλο δούκα έκεί! Είχε κάνει τα πάντα για να τον άποιακώνη. Είχε πει ψέμματα στον αυτοκράτορα, ότι έδθεν τηλεφώνησε ο Γκράτ, για να τον κάνη να στείλη τον Ίβάν στην Πετρούπολη.

Βλέποντάς τον έξαφνα στην αίθουσα του Συμβουλίου, κατάλαβε με μιάς τί σημασία είχε ή παρουσία του έκεί. 'Ο Ίβάν προσέφερε τον έαυτό του όλοαύτωμα στην ένδίκηση του πατέρα του!

Πατέρας και γιός άντάλλαξαν τότε ένα μαγνητικό βλέμμα, που ένωσε τις σκέψεις τους σε μια.

Κι' άμέσως κατόπι άνηή

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΣΤΙΧΟΙ Κλειόμενα τα παράθυρα κι' ή (θύρες) μεσάνυχτα, σκοταδι, σιγαλιά, Καρδιά μου, ποίος σ' έξόηνησε (κ' έπηρες) τη στράτα της άγάπης την ια (Αηά; Μεσάνυχτα) σκοτεινισμένοι οι (δρόμοι, καλόδωλο) διασπες δέν περ (νοού, —Τραγουδιού, δέν τόμαδες ά (κόμη; μεσάνυχτα οι βρυκλάκες έμ (πνοού). Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ